

De Strijd van een soldaat

Mike Bodde

Auteur: Mike Bodde
Coverdesign: Mike Bodde
© Mike Bodde

Inleiding

“Your task will not be an easy one.
Your enemy is well trained, Well-equipped
and battle hardened.
He will fight savagely.”

General Dwight D. Eisenhower (6th June-1944)

“War does not determine who is right, Only
who is left.”

Bertrand Russel (philosopher)

“And when he gets to heaven, To Saint
Peter he will tell:

One more soldier reporting, sir.
I've served my time in hell!
Private First Class. James A. Donahue, USMC

Dit boek wordt opgedragen aan

Alle soldaten die vochten voor vrijheid.
Alle soldaten die stierven tijdens de oorlog, Alle
soldaten die het overleefden.

Maar ook aan alle andere mensen die deze oorlog
meemaakten,
Allen die stierven in de oorlog

Het begin

Die dag werd ik eindelijk achttien jaar. Ik liep al een langere tijd rond met de gedachte om in het leger te gaan, zeker nu er een oorlog gaande was in Europa. Ik had daar heel veel over gelezen en had dit tot in detail gevolgd. Maar nu ik eindelijk achttien was, kon ik mij aanmelden. Dit had ik nog nooit besproken met mijn ouders, aangezien zij dit waarschijnlijk niet echt een goed idee zouden vinden. Maar dit was wat ik wilde en ik besloot dan ook om dit met mijn ouders te bespreken op de dag na mijn verjaardag. Het zou zeker een zwaar gesprek worden.

Die ochtend aan tafel vertelde ik mijn ouders dat ik bij het leger wilde gaan. Mijn moeder stond meteen op en liep naar de keuken, mijn vader keek mij met zijn strenge blik aan en vroeg mij waarom ik dit wilde en waarom ik niet gewoon, net als hij, in de fabriek kwam werken. Mijn vader werkte al sinds zijn jeugd in dezelfde fabriek waarin mijn opa ook altijd gewerkt had.

Ik vertelde mijn vader dat ik niet in de fabriek wilde werken, maar dat ik wilde vechten voor mijn vaderland en voor de vrijheid. Mijn moeder, die nog in de keuken stond, zei met een snik in haar stem dat ik dat moest doen als ik dat echt wilde, maar dat ze er niet blij mee was. Maar ze had het ergens wel verwacht.

Ik besloot om mij meteen die middag nog te gaan inschrijven. Bij mij in de stad, waar vroeger een klein winkeltje zat dat nu al jaren weg was, zat een kantoortje

Voor het rekruteren van soldaten. Toen ik aankwam in de stad, liep ik naar het pandje. Bovenop de gevel stond nog de naam van de oude winkel: *Smiths Hardware*. Maar op de deur hing een poster met de tekst: *I want YOU for the U.S. army. Enlist now*. Ik opende de deur en liep het kantoortje binnen. In het kantoortje stonden aan de zijkant een paar gammele plastic stoelen waarop twee jongens zaten en in het midden van het kantoortje zat een jonge vrouw achter een tafel druk te werken op een typemachine. De vrouw zag mij binnenkomen en vroeg mij of ik mij wilde inschrijven. Ik antwoordde ja. Ze pakte een papiertje van haar tafel, gaf het aan mij en vroeg of ik dat wilde invullen en bij haar inleveren. Ik pakte het formulier aan, bedankte haar en liep naar de stoelen waarop de twee andere jongens zaten. Ik ging naast hen in een stoel zitten. Het formulier dat de vrouw mij gaf, was een inschrijfformulier met wat standaardvragen zoals naam, adres, geboortedatum, lengte, gewicht en dat soort vragen. Verder stonden er op het formulier meerdere medische vragen. Of je ziektes had, of er ziektes voorkwamen in de familie en nog een hoop andere vragen. Nou, daar hoefde ik mij niet druk over te maken, ik was gezond en in goede vorm.

Ik gaf het formulier aan de vrouw, ze keek ernaar en daarna weer naar mij: “Als u weer even plaatsneemt, wordt u vanzelf geroepen.” Ik liep terug naar de stoelen waarop op dat moment nog maar één jongen zat, de andere was net opgeroepen. Ik ging naast de jongen zitten en vroeg hem waarom hij het leger in wilde.

Hij keek mij aan en antwoordde: “Ik wil vechten voor ons land en voor onze vrijheid.”

“Dat is ook waarom ik hier ben”, zei ik. Het duurde een tijdje maar na een uurtje of zo werd ik naar binnen geroepen. Ik liep achter de vrouw aan, ze opende een deur en daar zat een oudere man in een uniform achter een bureautje. Hij had kort grijs haar en een grote grijze snor. Hij wees naar een stoel bij zijn bureau en vroeg mij om te gaan zitten. “Zo Ralph Taylor, jij bent net achttien zie ik en jij wilt het leger in, dat is mooi jongen en waarom wil jij het leger in?” Ik antwoordde de man dat ik het leger in wilde omdat ik wilde vechten voor mijn land en voor de vrijheid. “Oké”, antwoordde de man; hij keek aandachtig naar mijn formulier en naar mij. “Oké Ralph, als je die deur doorgaat en daar even plaatsneemt, dan kan de dokter ook nog even naar je kijken.” Ik bedankte de man en liep door de deur naar de daarnaast gelegen ruimte en nam daar plaats op een stoel.

Na een paar minuten kwam er een man in een witte jas door de deur en vroeg mij om binnen te komen. Ik moest mij uitkleden. De man onderzocht mij grondig en ik moest een aantal testen doen om te zien of mijn oren, ogen en zo in orde waren. De man feliciteerde mij en zei dat ik mij weer moest aankleden en plaats moest nemen in de ruimte waar de vrouw achter haar typemachine zat. Ik trok mijn kleren weer aan, liep terug naar de wachtruimte en ging daar op een stoel zitten. Na een tijdje kwam de vrouw naar mij toe, ze gaf mij een brief en zei dat ik die moest tekenen en dat ik dan het weekend al zou vertrekken naar het trainingskamp. Ik tekende het formulier en ging naar huis om mijn ouders het nieuws te vertellen.

Toen ik thuis aankwam zaten mijn ouders in de kamer. Ik vertelde ze dat ik op zaterdagmiddag zou vertrekken naar het trainingskamp. Mijn ouders keken elkaar aan, maar zeiden verder niks. Het bleef een tijdje stil totdat mijn vader opstond uit zijn stoel en een sigaret pakte. Hij stak hem op, liep naar mij toe, gaf mij een schouderklop en ging weer in zijn stoel zitten zonder ook maar een woord te zeggen. Mijn moeder kwam naar mij toe en omhelsde me. “Beloof mij dat je weer veilig thuiskomt en dat je geen gekke dingen doet.” Ik keek mijn moeder aan en zei haar dat ik gewoon weer naar huis zou komen. Die avond aan de eettafel werd er niet veel gezegd, iedereen was stil en keek wat voor zich uit.

De avond voordat ik zou vertrekken, sprak ik af met mijn twee beste vrienden, Tom en Mike, in een café bij ons in de buurt waar we regelmatig kwamen in het weekend om een drankje te doen. Ik kende Tom en Mike al bijna mijn hele leven. Mike kende ik nog van de lagere school, we zaten bij elkaar in de klas bij juf Elizabeth. We waren sinds die tijd de beste maatjes. Tom heb ik later leren kennen, toen hij bij ons in de straat kwam wonen. Ik was toen denk ik een jaar of zeven, met zijn drieën waren we al jaren goede vrienden en deden we alles samen. Tom was een paar maanden geleden zeventien geworden en Mike was een maand ouder dan ik en was dus ook al achttien.

We kwamen vaak in dit café omdat we alle drie op dat moment geen vriendin hadden, ik had wel een tijdje een vriendin gehad, maar dat was lang geleden. We gingen vaker naar het café om daar de vrouwtjes te versieren. Die avond waren er niet veel mensen en ik

had niet heel erg veel zin om achter de vrouwen aan te gaan, ik wilde gewoon met mijn beste vrienden een biertje drinken en we hadden een leuke avond. We dronken een paar biertjes en maakten grappen. Ik besloot om het niet laat te maken, aangezien ik de volgende dag weer vroeg op moest. Ik had al mijn spullen al gepakt, maar wilde toch nog even wat slaap pakken.

De volgende ochtend nam ik afscheid van mijn ouders, mijn moeder bleef huilen en vroeg mij ook nu weer om te beloven dat ik veilig thuis zou komen en dat ik regelmatig van mezelf zou laten horen. Ik beloofde haar dat ik regelmatig zou schrijven.

Voordat ik het wist zat ik op de trein naar Toccoa waar ik de komende maanden getraind zou worden, ik maakte mij er niet te druk om aangezien ik redelijk sportief en fit was. Een paar uur later kwam ik aan op kamp Toccoa, het was een erg groot gebied in een bos en ik had geen idee waar ik naartoe moest. Bij de ingang van het kamp kwam ik een jongen van ongeveer mijn leeftijd tegen. Ik sprak hem aan en vroeg hem of hij wist waar ik naartoe moest. Hij vertelde dat hij dat ook niet wist, omdat hij net aankwam en dus ook geen idee had. De jongen stelde zichzelf voor. Zijn naam was Danny Connor, een lange jongen, ik denk dat hij zo'n 1 meter 89 was. Iets groter dan ik, maar erg dun en hij had kort blond haar en lichtblauwe ogen.

“Ik ben Ralph Taylor, aangenaam kennis te maken Danny, laten we kijken of we kunnen vinden waar we moeten zijn of misschien vinden we iemand die ons dat kan vertellen.” We liepen samen verder en na een

Tijdje zagen we een man in een uniform staan. Op zijn jas zaten een heleboel onderscheidingen. We liepen naar hem toe. Toen we bij hem kwamen, keek de man ons aan en zei: “Zo, jullie zijn zeker nieuwe rekruten?” “Ja meneer, Ralph Taylor en Danny Connor.”

Hij keek ons aan met een strenge blik in zijn ogen, alsof hij door mijn ziel heen keek. Hij liep een paar rondjes om ons heen en zei toen: “Oké jongens, we zullen zien of jullie mans genoeg zijn en of jullie deze training gaan overleven. Daar moeten jullie je melden.” En wijzend naar een grote loods: “Daar krijgen jullie je spullen en wordt jullie verteld wat jullie moeten doen.”

We salueerden, liepen naar de loods en gingen naar binnen. Daar stonden allemaal jongens van ongeveer mijn leeftijd, sommige leken mij zelfs nog jonger. Ze stonden in de rij voor een balie waar de uitrusting werd uitgedeeld. We sloten achter in de rij aan en wachtten op onze beurt; er stonden zo'n twaalf jongens voor ons. Toen ik aan de beurt was, vroeg de man achter de balie mijn naam. Toen ik die vertelde, bladerde de man door een lijst, vinkte mijn naam af en gaf mij een briefje. Ik liep door naar de volgende man en gaf hem mijn briefje. Ik gaf mijn maten door, de man liep naar achter, naar een stelling, en kwam terug met mijn kleding en laarzen. Hij gaf mij een briefje waarop stond in welk slaapvertrek ik moest zijn. Hij zei dat ik een uurtje had om mij klaar te maken, want om tien uur moesten we ons verzamelen op het plein. Ik liep naar buiten en ging op zoek naar mijn slaapvertrek. Op het papiertje stond 28B. Na een paar minuten vond ik mijn slaapvertrek en ik liep naar

Binnen. Binnen zag ik Danny, de jongen die ik bij aankomst had ontmoet. Ik liep naar hem toe en vroeg hem of het onderste bed nog vrij was.

“Zo te zien wel”, zei hij. Ik zette mijn spullen naast de slaappleaats en ging op het bed liggen om te kijken of het lekker lag, maar dat viel tegen. Het matras was erg hard, hopelijk wende ik daar wel aan. Tja, ik had ook geen hotel verwacht. Ik stond op van het bed en pakte mijn kleren. Ik had een soort bruingroene overall, een korte zwarte broek, een wit T-shirt, een paar bruine laarzen en een bruine helm. Ik trok de overall aan en de laarzen, de andere kleding was, dacht ik, voor als we gingen sporten of zo.

Op dat moment zette een jongen van ongeveer een jaar of negentien zijn spullen op het bed naast mij. Ik liep naar hem toe en stelde mezelf voor. De jongen keek mij aan en zei met een zachte stem: “Hoi, ik ben Peter.” Meer dan dat kwam er ook niet uit. Peter was een nogal kleine jongen, ik denk zo’n 1 meter 70 lang en hij had donkerbruin haar. Danny kwam op ons aflopen, stelde zichzelf ook voor aan Peter en liep toen door naar buiten. Ik trok mijn veters strak en zei tegen Peter: “Kom, we gaan even buiten kijken.” Toen we buiten kwamen, zag ik dat Danny tegen een boom zat. Ik liep ook die kant op en ging naast hem zitten. Peter ging aan de andere kant van mij zitten en vroeg of ik een sigaret wilde. Terwijl hij dit vroeg, gaf hij mij een sigaret en hij gaf er een aan Danny. Ik had nog nooit gerookt, maar wilde mij op dat moment niet laten kennen en ik was ook wel een beetje nieuwsgierig. Danny pakte een aansteker en gaf mij een vuurtje. Ik nam een trek van

De sigaret. Ik wist niet wat mij overkwam. Ik probeerde het niet te laten merken en mij groot te houden, maar dat lukte niet en ik begon als een gek te hoesten. Danny keek mij aan en begon keihard te lachen.

“Dit is zeker de eerste keer dat je rookt?”, vroeg hij mij onder het lachen. Ik knikte tussen het hoesten door, want antwoord geven lukte niet echt. Ik liet mij niet kennen en rookte gewoon door; bij de tweede hijs was het al wat minder erg. Ik wilde niet dat ze dachten dat ik een mietje was en het hoesten werd al minder. Ik denk dat ik het deed omdat ik erbij wilde horen.

Met zijn drieën liepen we naar het veld waar we ons om 10.00 uur moesten melden. We waren nog ruim op tijd en gingen bij de andere jongens staan die daar al wachtten. Midden op het veld stond een man, de man die we eerder die dag tegenkwamen en die ons vertelde waar we moesten zijn. Hij stond stil en keek ons erg streng aan, met een blik in zijn ogen alsof hij je elk moment kon aanvliegen en je zou doden; een erg strenge, gevaarlijke blik. Het voelde alsof hij mij aankeek.

“Oké dames, ik ben kapitein Stevens. Hier in kamp Toccoa gaan wij echte soldaten van jullie maken, maar dat gaat alleen lukken als jullie dat aankunnen. Velen van jullie gaan het niet redden, want als je bij de paratroepers wilt, moet je uit het beste hout gesneden zijn. En een tweede kans krijg je niet; als je faalt, lig je eruit. Bij de paratroepers kunnen we alleen echte mannen gebruiken. Jullie zullen weinig rust krijgen en zullen keihard moeten trainen. Als je dacht dat dit een makkie zou worden, dan heb je het mis. We gaan er

Ook vandaag meteen vol tegenaan; ik verwacht jullie hier terug om 12.00 uur in jullie trainingskleren, want dan gaan we de berg op. Een berg van een kilometer hoog en geloof mij, de meesten van jullie gaan de top niet eens bereiken. Oké soldaten, ingerukt!”

We liepen weer met zijn drieën terug naar ons slaapvertrek. Ik zei tegen Peter en Danny dat we onze spieren los moesten maken met wat oefeningen, zodat we een beetje opgewarmd zouden zijn voor we de berg op moesten. De berg Churrahee konden we vanuit ons slaapvertrek zien en het zag er erg zwaar uit. Hij was maar één kilometer hoog maar ging erg stijl omhoog. Zij vonden het ook wel een goed idee.

Toen we aankwamen bij ons slaapvertrek en naar binnen liepen, zag ik twee jongens staan. Ik liep naar ze toe en stelde mezelf voor. De jongens stelden zichzelf voor als John en Michael. John was een jongen van ongeveer achttien jaar, met bruin haar en hij was zo'n 1 meter 75 lang, goed gespierd en erg breed. Michael was een jongen van denk ik twintig, met kort donkerblond haar en blauwe ogen en zo'n 1 meter 85 lang. Hij had een normaal postuur. Ik stelde de jongens ook voor aan Danny en Peter. We zaten een langere tijd te praten met Michael en John over waar we vandaan kwamen en wat we daar deden enzovoort.

Totdat Danny opstond en zei: “Zullen we eens wat gaan doen, voordat het tijd is?” Ik vroeg of John en Michael ook mee gingen om de spieren los te maken, dit leek hun ook wel een goed idee en zo liepen we met zijn allen naar buiten. We deden wat rek- en strekoefeningen en liepen een beetje warm.